

ΞΕΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΕΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τού Thomas Hood

Ἡ ὠραία Ἰνές

Ἦ ὦ! εἶδατε σήμερὰ τὴν ὠμορπὴν Ἰνές...
 Τὴν εἶδατε ;
 Ἐφύγε πρωτὶ-πρωτῷ... προτοῦ ἀκόμα ξημερώσει...
 Ἐφύγε γιὰ τὸ βασιλεῖο τῆς χαρᾶς...
 Ἐφύγε ! Ποῖδς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσῃ...

Ὅλοι προσμένουν, προσμένουν τὴν ὠμορπὴν Ἰνές...
 Κι' ἐγὼ μαζί τους τὴν προσμένω...
 Ποῖδς ξέρει ἂν θὰ ξαναγυρίσῃ !...
 Ὅμως τὴν εἶδα τὸ πρωτῷ...
 Τὰ μάτια τῆς ἦσαν δακρυσομένα !...
 Τὴν κίταξα, μὲ κίταζε... Πόσο γλυκὰ ἦσαν τὰ μάτια τῆς...
 Ἐνα ριγὸς διέδραμε τὸ σῶμα μου...

Ἦ ὦ! ὠμορπὴ Ἰνές...
 Ἄλλοιμονο ! αἰσθάνομαι πὼς δὲν θὰ σὲ ἰδῶ πιά...
 Πρὸς τὸ βασιλεῖο τῆς χαρᾶς θὰ φτάσῃς... πέρνοντας μαζί
 σου τὴν ψυχὴ μου... τὴν ἔρημη ψυχὴ μου... ἄλλοιμονο !
 Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ !

Σὲ χαιρετῶ, σὲ χαιρετῶ, ὠραία Ἰνές...
 Σ' ἕνα πένθιμο τόνο τραγουδῶ σοῦ ψάλλω... Τραγουδῶ τοῦ
 ἔρωτα καὶ τοῦ θανάτου. Ὁραία Ἰνές, ποῦ φεύγοντας μακριὰ
 ἀπὸ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τοῦτου, πρὸς ἕνα ἀγνωστο βασιλεῖο
 μιὰς ἄλλης χαρᾶς ἐπέταξες γοργά...
 Σὲ χαιρετῶ καὶ μαζί μ' ἐσένα χαιρετῶ τὸν τελευταῖο ἔρωτά
 μου...

Ἄντιο ! ἀντίο γιὰ πάντα !
 Ἐνα κενό, ἕνα βαρὺ κενό χωρίζει τὶς ψυχές μας...
 Ἄντιο !
 Δὲν ξέρω ἂν θάρρῃς ξανά !... Δὲν ξέρω ἂν θὰ ξαναγυρίσῃς
 Τὰ μάτια μου κλείνουν, γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα... Αἰσθάνομαι
 πὼς πρέπει, πὼς ἔχω καθήκον νὰ σὲ χαιρετήσω...καὶ νὰ σὲ
 χαιρετήσω γιὰ πάντα...
 Αἰσθάνομαι ἕνα κενό, ἕνα βαρὺ κενό νὰ μᾶς χωρίζει...
 Ἄντιο... ἀντίο γιὰ πάντα ὠραία... ἀλπομόνητη Ἰνές...

Τού Longfellow

Τὸ ἔρειπιο

Νά !... νὰ ! ἢ ἡμέρα φεύγει πρὸς τοὺς οὐρανοὺς... ἢ νόχτα...
 ἢ νόχτα φθάνει... ἔρχεται μὲ τὰ μαῦρα, τὰ σκοτεινὰ φτερά τῆς...
 Βρέχει ! καὶ κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ ἀπὸ τὴν οὐμίχλη δια-
 κρινῶ τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ! Πὼς λάμπουν τὰ φῶτα τοῦ χω-
 ριοῦ !... Πὼς λάμπουν !... καὶ πὼς σὺτὴ τὴ στιγμὴ αἰσθάνομαι
 νὰ μὲ κατέχη μιὰ λύπη... νὰ μοῦ σφιγγῇ τὴν ψυχὴ μου μιὰ λύπη...
 Βρέχει !
 Ἡ λύπη μου γίνεται ἀγωνία... Πνίγομαι !... Ἀκούω τὸ μο-
 νότονο θόρυβο τῆς βροχῆς...
 ὦ ! χαμένη μου ἀγάπη... ὦ ! περιοσμένοι χροσοὶ χρόνοι !
 Πνίγομαι ! Ἡ λύπη μου γίνεται ἀγωνία ...
 Γιατί ! Γιατί !
 ὦ ! περιοσμένοι χροσοὶ χρόνοι !

Βρέχει !
 Ἀκόμα ὁ ἴδιος πάντα μόνότονος ἦχος τῆς βροχῆς !...
 Ἐλα ! Ἐλα ! ἀγαπημένη μου !
 Ἐλα σ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοντὰ μου...
 Ἐλα ! Μόν' ἐσὺ μορεῖς νὰ μοῦ γιαιτρέψῃς τὴ φρικτὴ αὐτὴ
 ἀγωνία !

Νά ! ἐδῶ στὴν ἴδια θέσπ !
 Στὴν ἴδια πάντα θέσπ κοντὰ σὸ τζάκι θὰ καθῆσῃς.
 Θυμάσαι ;
 Δὲν ξεχάστῃκαν ἀκόμα οἱ στιγμὲς ἐκείνες τῆς ζωῆς !
 Ἐλα !

Κίτα πὼς βρέχει ἀκόμα !
 Κίταξέ με πὼς πονῶ... Πὼς ὑποφέρω...
 Ἐλα ! Καὶ πᾶρε σὺ χέρια σου σὰν ἄλλοτε τὸ παιλὸ
 ἐκεῖνο ἀγαπῶν βιβλίο !... ὄχι ! ὄχι !
 Σ ἡμέρα, αὐτὴ τὴν στιγμὴ
 δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τέ-
 τοια ἀνάγνωστο... ὄχι !

Διάβασέ μου κανένα τα-
 πεινό... κανένα πολὸ τα-
 πεινὸ ποιητῆ...
 Ναι ! Ναι !... ἔτσι... σὰν
 ἄλλοτε... τὸ ἴδιο πάντα σὰν
 τότε βιβλίο... Ναι ! ναι !...
 Ἐνα ταπεινὸ... πολὸ

ΣΚΕΨ ΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

(Ἀπὸ τὸ περιοσμένο ἡμερολόγιο τοῦ Γάλλου συγ-
 γραφέως καὶ φιλοσόφου Sé - Bastien - Nicolas-
 Chamfort).

Τὸ ἀσφαλτέστερο μέσο γιὰ νὰ κάνουμε τὴ ζωὴ
 ὠραία καὶ ἐνδιαφέροσα εἶνε νὰ τὴν στολιζόμε
 διαρκῶς μὲ ὠραίες καὶ ἀγαθὲς πράξεις.

Τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου βροικεταί πάντοτε χαραγμένο σὸ
 ἔχρη τοῦ παρελθόντος του.

Ὁ φίλαργγρος μοιάζει μὲ τὸ χοῖρο !.. Μόνο μετὰ τὸν θάνατο
 μορεῖ νὰ μᾶς ὠφελήσῃ σὲ κατὶ...

Ἡ ἐργασία μᾶς λυτρώνει ἀπὸ δὺο μέγιστα κακά : Ἀπὸ τὴν
 π λ ἦ ξ η καὶ ἀπὸ τὴν ἀ ν δ γ κ η.

Τὸ καλύτερο βιβλίο γιὰ ἕνα μικρὸ παιδί εἶνε τὰ μάτια τῆς
 μητέρας του.

Κάτω ἀπὸ τὴ λέξη ἔρωσ, βροικονταί κρυμμένες δὺο ἀόρα-
 τεσ λέξεις...
 ... Ἡ πρώτη εἶνε ἡ λέξη ψέμμα καὶ ἡ δεύτερη ἐγωῖσμός !..

Εἶνε ἀλήθεια κάποτε ὀχληρὸ τὸ νὰ κἀνη κανένας τὸ καθῆ-
 κον του... Μὰ πόσο ὁμως πιὸ ὀχληρὸ εἶνε, τὸ νὰ μὴ τὸ κἀνη
 κανεὶς !..

Ὅσο περισσότερους φίλους κάνουμε, τόσο περισσότερο πρέ-
 πει νὰ σφιγγόμε τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας μ' ἐκείνους τοὺς φί-
 λους ποὺ μᾶς μένον ἀκόμη.

Τὴν ἐλευθερία ὀπως καὶ τὴν ὑγεία, μῖνο δταν τὶς χάσομε,
 ἀρχίζομε νὰ αἰσθανόμεσται τὴν μεγάλη τους ἀξία.

Ὅταν ἡ γυναίκα ἀπιστοῖ ὁ εὐγενὴς ἄνδρας ἢ θὰ τὴν ἀφή-
 σῃ ἢ θὰ σιωπήσῃ...
 ... Μέσοσ ὀρος δὲν ὑπάρχει.

Ὁ πιὸ εὐτυχὴς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν
 ζηλεύει τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μιὰ λύρα μὲ ἐπτὰ χορδές.
 Τὶς ἔξῃ ἀπ' αὐτὲς τὶς χορδὲς κάθε μέρα ἡ λύπη καὶ μόνο...
 τὴ μιὰ ἢ χαρὰ !

Μιὰ κοινὴ ἔχθρα πρὸς τρίτον ἐν ὤν εἰ
 Μιὰ κοινὴ ἀγάπη πρὸς τρίτον χ α ρ ῖ ζ ε ἰ.

Ἡ ΒΑΒΑΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΤΗΣ

- Πάλι γλυκὸ ἐκλεψες ἀπὸ τὸ ντυσλάπι ;
- Ὅχι, μαμὰ, δὲν ἔκανα τίποτε.
- Τὸ βλέπω γραμμένο σὸ μάτια σου...
- Θὰ εἶναι, μαμὰ, ἀπὸ χθὲς γραμμένο καὶ δὲν ἐσβόσῃκε.

ταπεινὸ ποιητῆ...
 Ἐλα ! Ἀκούω !...
 ὦ ! πόσο ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸ διάβασμά σου αὐτὸ ἀπόψε...
 Ἀπόψε ποὺ εἶμαι ἕνα ἔρειπιο... ἕνα συγγίμι...
 Ἐλα... σ' ἀκούω... Χάρισε σὸ διάβασμα τὴν ὀμορφιά τῆς
 ἀσύγχεριτῆς γλυκειᾶς φωνῆς σου... Ἐλα ! σ' ἀκούω...

ὦ περιοσμένοι χροσοὶ χρόνοι...
 Τὰ μάτια σου κωτῶ...
 Τὴ φωνή σου ἀκούω πάντα... τὴ φωνή σου.
 Ἡ βροχὴ κοπάζει... νὰ !... σταματῆ... Διάβασέ μου ἀκό-
 μα... Διάβασέ μου... Πὼς ἐλαφρώνεται ἡ ψυχὴ μου... καὶ πόσο
 αἰσθάνομαι τώρα ὀλες
 τὶς ἐννοίες τῆς ἡμέρας
 νὰ φεύγον μακριὰ μου
 καὶ μιὰ λήθη νὰ κατα-
 κλύζει τὴν ψυχὴ μου...
 Διάβασέ μου ἀκόμα, διδά-
 σκέ μου, μόνο ἡ φα-
 νή σου χαρίζει τὴ ζωή...

Μετὰφρ. Τάκη Διακέα